

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. 02. 01.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„HÁT TE MIT MONDASZ?”

Lekció: János 8,1-11

Alapige: János 8,4-5

... és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a Törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy elcsendesedhetünk előtted, örökkévaló Istenünk. Megalázzhatjuk magunkat előtted, és úgy mondhatjuk: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek.

Megvalljuk, hogy semmit nem érdemlünk, ezért ragyog nekünk még jobban a te kegyelmed fénye és az erről szóló evangélium üzenete.

Áldunk, hogy ma reggel is úgy jöhettünk, mint szarvas a hús víz forrásához. Áldunk azért, hogy van hús vízforrás, van hova jönnünk, és van mivel megelégtetnünk, tápláltatnunk.

Köszönjük, hogy a te folyóid tele vannak vizekkel. Kínálod ingyen. Ó, bár megértenénk, Urunk, hogy nekünk is napról-napra, újból és újból felkínálod, hogy igyunk a te gyönyörűséged folyóvizéből. Hogy az ige üzenete hasson el a szívünkig, és köszönjük, hogy ezt nemcsak a belső szoba csendjében tehetjük naponkénti igeolvasásban, hanem így együtt is figyelhetünk az igére a gyülekezet közösségében.

Köszönjük, hogy megváltottjaid gyülekezetben vannak, és áldunk, hogy úgy tekintesz ránk, mint nyájra, akiknek tagjait egyen-egyenként drága áron, nem aranyon és ezüstön, megváltottad, és kiterjesztetted hatalmadat, tulajdonjogodat felettük.

Kérünk, Urunk, segíts elcsendesednünk most mindabból, amiből jöttünk. Talán az elmúlt napoknak a zaklatásából, vágyaink, gondolataink kuszaságából. Tisztogasd meg szívünket, hogy tisztaságod lássuk lélekben és igazságban.

Táplálj bennünket ma is az igével, Urunk, és engedd, hogy megértsük, komolyan vegyük, valóban lélek és élet legyen nekünk a te beszéded. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Azért fogunk figyelni erre a két versre, és ennek üzenetére, mert ez nagyon gazdag történet. A házasságtörő asszony története, és bizonyára erről több igehirdetést hallottunk. Most csak azt a gondolatot emelem ki, amit a számomra is Isten Szentlelke mintegy új gondolatot szívemre helyezett, amikor ezt az ígét elolvastam.

Ez pedig az az üzenet, amikor az írástudók és a farizeusok azt kérdezik Jézustól: „Te mit mondasz?”

Odavisznek egy asszonyt, akit tetten értek házasságtörésen, és azt mondják Jézus Krisztusnak: „Mózes azt mondja nekünk a Törvényben, hogy az illet meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?” Nem szoktunk arra figyelni ebből a történetből, hogy ez egy szenzációsan jó kérdés. Ez olyan jó kérdés, hogy ezt nekünk is naponta minden élethelyzetben gyakorolni kellene.

A Szentírás nem is ezt a mondatot ítéli el, hanem azt a szándékot, amiért ezt megkérdezték. Hiszen a következő versben az van, hogy ezt pedig azért kérdezték, hogy próbára tegyék, vagy kísértsék, hogy vádolhassák Őt. Mert akármit mond, akármit felel erre a kérdésre, el lehet ítélni, vagy el lehet ítélni az Úr Jézus Krisztust, akár a főpapok előtt vallásilag, akár a római hatóságok előtt politikailag. De maga a kérdés nagyon jó kérdés: „Hát te mit mondasz?”

Nekünk is ezt kellene kérdezni életünk minden területén, minden döntésünk előtt: Uram, te mit mondasz, te mit szólsz hozzá? Adja Isten, hogy minél többször feltegyük ezt a kérdést, amikor valamilyen döntés előtt állunk, valamiben határoznánk. Menjünk Jézushoz, és kérdezzük meg tőle: „Te mit mondasz?” Ezt kell vagy ezt kellene kérdeznünk.

Itt az a fontos, hogy milyen indulatból származott ez a kérdés. Itt az a baj, hogy a forrás gonosz. Mivel a forrás gonosz, ezért már az a víz, ami a forrásból csörgedez, már az is tisztátalan lesz, mert azért kérdezték, hogy próbára tegyék.

Milyen jó lenne, ha az igében az lett volna, hogy ezt pedig azért kérdezték, mert szerették Őt. Milyen jó lenne, ha azt olvasnánk: azért kérdezték, mert tisztelték Jézust. Ha az lenne az igében: ezt azért kérdezték, mert Jézust többre tartották, mint Mózeset. Jézusban azt látták: nagyobb van itt Mózesnél. Jó lett volna, ha azért kérdeznék, mert úgy gondolkoztak volna a farizeusok, hogy igen, Jézus, a Törvényt te aktualizárod a számunkra. Az ott és akkor elhangzott Törvényt te teszed itt és most nekünk aktuálissá. Nagyobb vagy a Törvénynél. Jó lett volna, ha ezért kérdezik Jézustól őszintén, szeretetből, tiszteletből, az Úr Jézus ismeretéből kérdezték volna. De ők nem ezért kérdezik, hanem azért, hogy próbára tegyék, hogy kísértsék Őt.

Éppen ezért, a mai alkalommal nézzük meg, hogyan áll egymás mellett itt a Törvény és a kegyelem. Hiszen ebben az igeversben az volt: „Mózes azt parancsolta nekünk, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”

Nézzük meg először azt, hogy vajon fontos volt-e, hogy mit mond a Törvény? (Bár megjegyzem: nem Mózes mondta, mert Mózes mindig azt mondta, amit az Úr mondott). Nem ember találta ki a Törvényt, csak ember adta át, de az az Istentől jött.

Most vegyük úgy, ahogy ők mondják: Mózes azt parancsolta nekünk a Törvényben... Vajon mit mond a Törvény? Fontos az nekünk? Nekünk, akik már a Golgota keresztre és a húsvéti nyitott sír után élünk, és teljesen ragyog nekünk Jézus váltságműve? Igen, fontos, hogy mit mond a Törvény, mert Jézus Krisztus nem törölte el a mi számunkra a Törvényt. Nem törölte el, amikor a Hegyi beszédben azt mondja: megmondattott a régieknek — csak hozzá teszi, hogy Ő mit mond, Ő hogy értelmezi, hogy mi a Törvénynek az értelme. Nem a betűje, ahogy a farizeusok gondolták, hanem a Törvénynek az értelme micsoda. Ezért fontos, hogy egymás mellett van az igében a Törvény és Jézus, és az a kegyelem, amely a végén azt mondja: „Én sem ítélek el téged, eredj el, és többé ne vétkezzél!”

Mi is a mi számunkra, a hívó ember számára a Törvény?

Pál apostol Római levelét, ha valaki elolvassa, főképpen az első részeket, akkor találkozni fog azzal, hogy mi a Törvény értelme. Most én csak három fontos dolgot emelek ki, hogy az miért fontos nekünk. Miért fontos, hogy mit mondott Mózes? És miért fontos, hogy mit mond Jézus? Hogy mit mond Jézus, akkor értjük meg, ha megértjük, mit mond Mózes. Mit mond a Törvény nekünk?

A Római levélben három szép és nehéz dolgot olvasunk a Törvényről. Először is azt olvassuk — ezt többször írja Pál apostol —, hogy a Törvényből van a bűn ismerete. Ezt most három értelemben vegyük.

Először úgy, hogy a Római levél azt adja elénk, hogy a Törvény felgerjeszti a bűnt bennünk. Ezt bizonyára sokan nem értik. (Róm 7.). Ez mit jelent? Azt, hogy leleplezi a Törvény a mi bűnös természetünket. Hiszen a Törvény, ha valamire azt mondja: ne tedd, ne kívánd, vagy ne vedd el, amikor a Törvényben ott van az a határozott tiltás: ne! —, akkor a mi bűnös természetünk úgy van, hogy azért is..., mert arra vagyunk kíváncsiak.

Amikor a szüleink azt mondták hat vagy hét évesen nekünk: szátokba ne merjétek venni a cigarettát, rögtön elmentünk venni egyet. Aztán el is dobtuk, de tudni akartuk, mi lehet abban, hogy tiltják. Felgerjeszti a bűnt. Amit tiltanak, az kedves lesz. A mesében olvastuk valamikor, hogy a kastélyban van száz szoba, csak egy van bezárva, de mi érdeklő a főhóst? Ugyan mi lehet abban, ami be van zárva? Nem kell nekünk messze menni, maradhatunk az ige világánál is. A kertnek minden fájáról ehettek, csak egy fáról ne egyetek! És akkor az ember szakít annak a fának a gyümölcséből.

Igen, a Törvény először is feltárja a mi bűnös természetünket, a mi bűnös hajlamainkat. Hajlandó vagyok minden rosszra és minden gonoszra.

Másodszor azt mondja a Római levél a Törvényről, hogy feltárja a mi bűnös cselekedeteinket. Hiszen a Törvény olyan, mint a tükör. Olyan, mint amikor

Jósiás király felolvastatja az előkerült tekercest, (nem így olvassuk a Szentírásban, de ez az értelme) azt mondja: ha ez igaz, akkor mi elvesztünk, mert mi ebből semmit nem tartottunk be. Más a bűnös természet, és más az abból fakadó cselekedet. A Törvény az tükör, amely megmutatja nekünk a mi bűnös cselekedeteinket.

Harmadszor: szép, hogy a Törvényről azt mondja a Római levél, hogy éppen ezért Krisztusra vezérlő mester. Krisztushoz vezet bennünket. Ahhoz a Krisztushoz, aki betöltötte a Törvényt, és oda viszi a bűnös embert a kegyelem egyedüli forrásához. Te nem tudod megtartani, de van valaki, aki meg tudja tartani, ezért kell Krisztushoz csatlakozni, ezért kell Krisztusban lenned, és ezért kell Krisztusban megszenteltetned. Ő megtartotta a Törvényt. Azért Krisztushoz vezérlő Mester, mert az ember szívében, miután meglátja önmagát, azt kell, hogy gerjessze: „Uram Isten, siess minket megsegíteni ily nagy szükségünkben. Krisztus Jézusért, mi Urunkért, és Megváltónkért.”

„Mózes azt parancsolta, hogy meg kell köveznünk az ilyet.” Kemény a Törvény? Igen kemény a Törvény, és Isten keményen prédikáltatja a Törvényt. Lásuk meg ezt a Máté evangéliuma 5. fejezetében, amikor Jézus Krisztus még keményebben prédikálja a Törvényt, azért, mert minél lágyabban prédikáltatná Isten, mi annál jobbaknak képzelnénk magunkat.

Ha Isten a Törvényt lágyan prédikáltatná, azt gondolnánk: lehet valami érdemünk Isten előtt. Ha eleget tehetünk valamennyire a Törvénynek, akkor azt gondolnánk: megy ez nekünk! Elnyerhetjük, kiérdemelhetjük az üdvösséget. De mivel a Törvény azt mondja: te nem tudod megtartani, képtelen vagy rá, mert a jóra lelked képtelen a bűn sarában élve lenni, ezért azt mondja: folya-modj Krisztushoz! — És olyan jó, hogy ezt az asszonyt odaviszik Krisztus elé a Törvény átkával.

Úgy énekeltük az előbb, hogy a Törvény átkát kezdém vizsgálni, eróm mi-voltát azon megpróbálni — és hogy folytattuk az éneket? Úgy, hogy lelkem elré-mült. Úgy van ez, hogy Isten magasra tette a mércét a Törvénnyel, és mi ezt nem tudjuk átugrani. Nincs ember, aki ezt át tudná ugrani. Úgy van ez: ha a Tör-vényből valamit megtartunk, az nem megy (mondja az Írás), mert az egészet meg kell tartani.

Most a férfi magasugrás világrekordja, azt hiszem, 245 cm. Egy kubai férfi tartja ezt a világrekordot vagy húsz éve. Isten felteszi a lécet, és azt mondja: ugorj át, és tied az üdvösség. Ezzel a példával szemléltetve, ha valaki 244 cm-t ugrik, és csak egy centivel veri le a lécet, az le van verve. Nekünk nem men-ne, csak nagyon kicsi. De ha valakinek menne 244 cm, akkor az még leverte a lécet. Teljesen mindegy, hogy csak egy cm-rel ért hozzá a lába, az már leverte a lécet.

Azért tette Isten magasra, mert az Ő szentsége és igazsága a teremtés foly-tán tette oda, és az embert olyannak teremtette, hogy azt átugorhatta volna, de a bűn következtében lett képtelen erre. Azért hagyja ott Isten, nehogy azt gondoljuk, hogy Ő a bűn miatt lejjebb teszi ezt a mércét. Nem. Isten gondoskodik arról, hogy aki ezt át tudta „ugrani”, aki ezt teljesíteni tudta, azt mondja: Atyám!

Ne nekem számítsd be, hanem nekik. Mintha ők ugrották volna át. Jézus Krisztus az Ő igazságát nekünk tulajdonítja.

A Törvény nem felment bennünket, hanem odavisz Krisztushoz. Fuss oda a kegyelem forrásához! Fuss a te Megváltódhoz, aki egyedül képes arra, hogy bocsánatot, kegyelmet, irgalmat gyakoroljon.

Az Ézsaiás 45. fejezetében találunk szép ígét arról, hogyan hív bennünket Isten Krisztushoz. A 22. és 24. verset olvasom. Azt mondja Isten: „Rám figyeljtek a föld legvégéről is, s megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más! — és ezt mondják rólam: Csak az Úrnál van igazság és erő! Megszégyenülve mennek hozzá mind, akik gyűlölték Őt.” Erre sarkall bennünket a Törvény: Jézus Krisztushoz menjünk.

A Törvény elítéli ezt az asszonyt, Jézus Krisztus pedig felmenti. A farizeusok és írástudók arra teszik a hangsúlyt, hogy az ember tartsa meg a Törvényt, mert lám, mit mond. Jézus Krisztusban nem arról van szó, hogy mit mond, hanem arról, hogy mit kíván. Nem a Törvény betűjét értelmezi Jézus, hanem nekünk a Törvény lelkületét kell értelmezni. Nem azt, hogy mit mond a Törvény. Azt mondja nekünk Mózes... De az ige arra tanít bennünket, hogy mit kíván tőlünk az Isten Törvénye. Ezért nem azon van a hangsúly, hogy az ember tartsa meg a Törvényt, hanem azon, hogy menjen ahhoz a Krisztushoz, aki megtartotta a Törvényt, és magához kapcsol bennünket hit által. Ezért Jézus mondja meg, hogy Ő mit kíván. „Te mit mondasz?”

Ó, mennyire nem értették a farizeusok meg az írástudók. Amikor Dávid megeszi a szent kenyereket — de azt nem volna szabad megenni. Vannak elvárások — de te mit mondasz? Amikor a meggyógyult ember felveszi az ágát, azt mondják: nem szabad neked szombatnapon, mert azt mondja a Törvény... — Valaki azt mondta, hogy ahol a Törvényre hivatkoznak, ott sír a szeretet. Mennyire igaz! Jézus Krisztus, aki maga a szeretet, maga az élet, az út és az igazság, Ő mit mond? Ó, milyen jó kérdés! Milyen jó lenne, ha mi így kérdeznénk.

Tulajdonképpen ezek az írástudók és farizeusok nem az asszonyt leplezik le, hanem saját magukat. Hiszen pontosan ebben a versben az van: „Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék.” — Meg kell tanulnunk, hogy Isten Törvénye Jézus Krisztus értelmezésében nem a cselekedetekre teszi a hangsúlyt. Nem csak a cselekedeteket vizsgálja, hanem a lélek belső indulatait. Tudniillik azt, hogy miből származnak a cselekedetek.

Ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő — ez a cselekedet. De tulajdonképpen magukat vádolják Jézus előtt, mert ezt pedig azért kérdezték, hogy próbára tegyék, hogy mivel tudják elítélni, mivel tudják megfogni. Ezért arra teszi itt az ige a hangsúlyt, hogy milyen a ti belső indulatotok. Az asszony külső cselekedete, ami látható, de milyen a belső indulat, ami a ti szívetekben van. A Törvény nemcsak a külső cselekedetekben megnyilvánuló engedelmességet, hanem a szívnek engedelmességét kívánja tőlünk.

A Róma 7,14 azt mondja: a Törvény lelki, mert Istentől származik. Mert az emberi törvények csak az emberi cselekedetekre, esetleg beszédre vonatkoznak. De a Törvény lelki volta azt jelenti, hogy kiterjed a szívnek gondolataira,

és azt kívánja, hogy azok szintén olyan szentek legyenek, mint a beszéd vagy a cselekedetek. Az 1Krón 28,9-ben van ez szépen leírva: „Te pedig fiam, Salamon, ismerd meg Atyád Istenét és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az Úr minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot.”

Odaviszik az asszonyt, hogy tetten kaptatott, mint házasságtörő, Isten pedig ismer minden gondolatot és szándékot: Ezt pedig azért kérdezték, hogy próbára tegyék, mivel foghatják meg Jézust. — Ha a Törvény csak külső engedelmességet kívánna tőlünk, akkor úgy járhatnánk, mint a gazdag ifjú: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” — Jézus elmond neki öt parancsolatot, erre a gazdag ifjú azt mondja: „Mester, mindezeket megtartottam.” Van a Törvénynek a külső cselekedete. Erre nézve lehet, hogy megtartotta.

De ha meggondoljuk, hogy Isten Törvénye ellen a legkisebb kívánság vagy gondolat is bűn, mert ellenkezik Isten tökéletességével és szentségével, akkor ne legyen bennünk gőg, hanem alázat. — És elmegy a gazdag ifjú szomorúan, mert lehet, hogy megtartotta a kilencet, de a tizediken elbukott. 244 cm-nél leverte a lécet. Csak 1 cm hiányzott volna. Kiesik.

A Törvény külső cselekedete, vagy pedig a belső engedelmisség... Jézus hogy foglalja össze a Törvényt? Úgy, hogy tartsd meg? A Máté 22-ben hogy foglalja össze? Nem azt mondja, hogy tartsd meg, hanem szeresd az Urat, a te Istenedet. Nem a külső cselekedetnél vagyunk, hanem a szív belső indulatánál és érzésénél. Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és szeresd felebarátodat, mint magadat! — Jézus ebben foglalja össze a Törvényt. A cselekedetre teszi Jézus a hangsúlyt? Nem. Hanem a szeretetre.

Az, hogy Jézus a szeretetre helyezi a hangsúlyt, öt dolgot jelent nekünk. Mit jelent az, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet?

Először a szeretet a Biblia szerint az Isten-ismereten alapul. Úgy ismerjük, mint olyan Istent, aki Krisztusban és Krisztus érdeméért megbocsáthatja a bűneinket. „Ő jobban szeret, mert több bűne bocsáttatott meg” — mondja Jézus valakiről. Ki szeretni az Urat? Az, akinek bűne meg van bocsátva.

Második: szeresd az Urat, azt jelenti, hogy ne a világot szeresd, hanem az Istent tartsd szeretetre méltónak. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amelyek a világban vannak!” Fordulj el a világtól, térj meg! Térj Őhöz! „Jézus, engedj hozzád térnem, veled halom, veled élnem.”

A harmadik: Őbenne gyönyörködj. „Náladnál egyébbel nem gyönyörködöm a földön.”

A negyedik: a vele való tökéletes közösséget kívánja az ilyen ember, aki szereti az Urat. Azt mondja Pál apostol: „kívánok inkább elköltözni és vele lenni, mert az sokkal inkább jobb.”

Az ötödik: aki szereti az Urat, azt jelenti, hogy magunkat neki adjuk, és neki szenteljük. „Aki megtartja az én parancsolataimat, az szeret engem.” Ki tudja szeretni azért Istent? Aki a Törvény betöltése általi szeretetet érti meg, amely felé irányul. Azt, amit Jézus így mond ennek az asszonynak: „Eredj el, és többé ne vétkezzél!”

Valóban így van. Olyan téves felfogás az, hogy a Törvény azt jelenti, hogy mit nem tettem meg. A Törvény és az ige a számunkra nemcsak arról beszél, hogy mit nem teszel meg, hanem megtetted-e azt, amit Isten kér. Hiszen a parancsolatok nem csak tiltások, hanem ösztönzések. A parancsolatok nem csak tiltások, hogy mit ne tegyél, hanem amikor a parancsolatokat magyarázzuk, akkor mindig arról is beszélünk: és mit tegyél.

Olvassuk el a Máté 5,20-48-ig, mit mond az Úr Jézus Krisztus. Nemcsak arról, hogy külső cselekedet, belső indulat, hanem arról, hogy mit tegyél: tartsd oda a másik orcádat. Add oda a te felsőruhádat. Ez nem az, hogy mit nem kell megtenned, hanem hogy mire ösztönöz téged az a szeretet, amely Krisztusban felénk hajolt.

Törvény és evangélium. Mózes és Jézus. Egymással nem ellenségek, hanem együtt adják számunkra az Isten kegyelmes szeretetének az evangéliumát. Keményen prédikálja az Úr Jézus a Törvényt, és csodálatosan hirdeti a kegyelmet, amely Őbenne és általa van. Aki betartotta a Törvényt, aki eleget tett a Törvénynek, sőt elhordozta a Törvény átkát és a meg nem tartása miatti büntetést helyettünk.

Ezért szeresd az Urat, folyamodj hozzá és mondd azt a zsoltáríróval együtt: Szeretlek, Uram, én erősségem. És „viszontszeretve átadám neked a szívemet”. Cselekedje ezt ez az ige bennünk, és ösztönözzön bennünket a vele való kapcsolatban állandó kérdésre: és te mit mondasz, Uram? Én pedig szeretném cselekedni hálából a te akaratodat.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk téged az evangélium üzenetéért, gazdagságáért, a benned megjelent kegyelem átfogó voltaért.

Köszönjük, hogy magadhoz öleled a bűnöst, aki nem tud eleget tenni az Isten igazságának, aki messze van Isten szentségétől, gondolatvilágától, mert értelmünket, lelkünket lelki sötétség fogta bé — ahogy az énekíró mondja. De Szentlelked, kérünk, szívünket ragyogja be mennyei fényvel, amely felemeli a tekintetünket a Golgota keresztféjére, hogy Jézusban beteljesedve lássuk üdvösségünket.

Igen, elítél bennünket a Törvény. Megvalljuk: nem tettünk eleget, nem tudtuk, de jó, hogy munkáltad a szívünkben azt a vágyat, hogy a kegyelem forrásához folyamodjunk, és azt mondjuk: csak te kellesz, én Uram, mert kegyelem vagy, égi jó, mely minden bűnt eltöröl. Add, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül.

Engedj így odaborulnunk ma is eléd, és engedj elmennünk innen hálás szívvel, neked élő és téged szolgáló, rólad bizonyosságot tevő lélekkel.

Ámen.

656. éneket énekeljük.

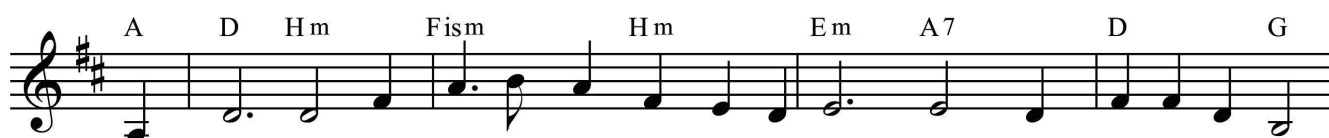
656

Megváltva!

✂ Crosby, Fanny Jane (1820-1915)

🎵 Butler, A. L. (1933-)

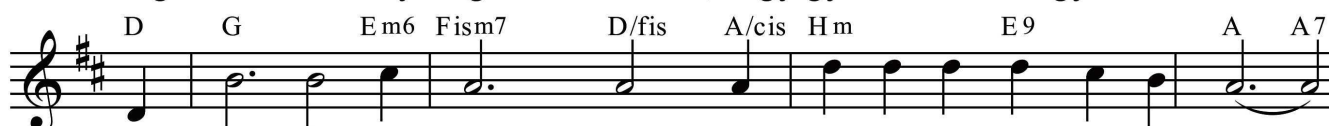
✂ Nagy József (1915-1985)

Meg - vált - va! Mily bol-do-gan val-lom a Bá - rány szent vé-re á-rán.

Meg - vált - va! Mily vég-te-len ál-dás, hogy gyer-me-ke va-gyok im - már.

Refr. Meg - vált - va, meg-vált - va! Ó, há-la né-ked, jó A - tyám!

Ke-gyel-med oly vég-te-len gaz-dag, a szí-vem csak té-ged i - mád.

2. Megmentve! Most áldom az Urat, és éneklek új éneket,
Mert fénye a lelkembe ragyog, s megújítja életemet.
Megváltva, megváltva! Ó, hála néked, jó Atyám!
Kegyelmed oly végtelen gazdag, a szívem csak téged imád.

3. Megváltóm! Csak téged imádlak, és hódolva porba hullok.
Ím, zeng, zeng a hódolat hangja, míg előtted leborulok.
Megváltva, megváltva! Ó, hála néked, jó Atyám!
Kegyelmed oly végtelen gazdag, a szívem csak téged imád.